

РЕШЕНИЕ

№ 4225

гр. София, 28.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2167** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 7504/04.03.2021 г. от адвокат – пълномощник на А. Е. А., срещу Столична дирекция на МВР, за обезщетяване на имуществени вреди – сумата от общо 306, 50 лева, представляваща: 300 лв. заплатено възнаграждение на адвокат И. М., за оказване на правна защита пред Софийски районен съд, по НОХД № 15224/18 г., във връзка с обжалване на издадено от заместник – началник на Отдел „Пътна Полиция“ Наказателно постановление № 17-4332-028192/19.01.2018 г. за налагане на глоба от 150 лева; два лева пощенска такса за подаване жалбата до СРС; 4, 50 лева такса за издаване заверен препис от съдебното решение на СРС, заедно със законната лихва, считано от датата на подаване исковата молба – 04.03.2021 г.

В съдебното производство ищецът е представляван от адвокат М., който: поддържа исковата молба; ангажира писмени доказателства, неоспорени от ответника; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък.

Упълномощеният от ответника – Столична дирекция на МВР юрисконсулт не се явява в съдебно заседание Оспорва исковата молба с писмен отговор и с представени „писмени бележки“, с които е заявил и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано пред настоящия съд, и пред СРС

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и

доказаност на исковата молба, както и за уважаване на претенцията в пълен размер. С протоколно определение от 07.06.2021 настоящият Съд присъедини изисканото от СРС НАХД № 15224/2018 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приети без оспорване от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

С НП № 17-4332-028192/19.01.2018 г. заместник-началник на Отдел „ПП“ – СДВР е наложил на ищеца А. Е. А. административно наказание „глоба“, в размер на 150 лв., на основание чл. 180, ал. 1, т. 1, предл. трето от Закона за движението по пътищата. Наказателното постановление е отменено с решение от 27.05.2020 г. на СРС, по НАХД № 15224/2018 г. Въззивното решение е влязло в законна сила на 25.08.2020 г., както е надлежно отбелязано върху него.

Ищецът претендира и твърди, че за осъществена защита и процесуално представителство по НАХД № 15224/2018 г. е заплатил: възнаграждение на адвокат И. М., в размер на 300 лева и това се доказва от приложеният на л. 27 от делото на СРС договор за правна помощ; 2 (два) лева пощенска такса за изпращане на жалбата до СРС (л. 9 от настоящото дело); 4, 50 лв. (четири лева и 50 ст.) държавна такса за снабдяване със заверен препис от съдебното решение на СРС (квитанция на л. 10 от настоящото дело). Сумата от общо 306, 50 лева представлява цената на иска за обезщетяване на имуществени вреди, претендирана, заедно със законните лихви, от датата на исковата молба – 04.03.2021 г.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, съображения за което е изложил в писмения отговор и в писмените си бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди.

Безспорно е, че НП № 17-4332-028192/19.01.2018 г. е отменено, считано от 19.08.2020 г. Съдът приема за установено и доказано също, че ищецът А. Е. А. е заплатил на адвокат И. М., за защита и процесуално представителство по НАХД № 15224/2018 г. на СРС 350 лв. (триста и петдесет лева). Плащането от страна на ищеца се установява от наличния и цитиран по – горе договор за правна помощ, в който изрично е отбелязано, че сумата е платена/получена в брой. Съдът не намира основания да дискредитира доказателствената стойност на този договор, относно заплащане на сумата, за което не са необходими други доказателства. Становището, което застъпва процесуалният представител на ответника е абстрактно, неправилно и архаично, понеже не отчита постановеното още през 2017 г. Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна

дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че исковете за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания са родово подсъдни на административните съдилища. Според Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС, „при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица, по смисъла на чл. 4 от този закон“. В мотивите на същото тълкувателно решение е прието още, че: „делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Цитирайки ТП № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС, и ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият съдебен състав отговаря и на част от възраженията на юрисконсулта на ответника, определяйки ги като неоснователни.

Съдът намира дефинираната по – горе в решението искова претенция за основателна и доказана, но само в частта, относно заплатеното на адвокат М. възнаграждение от 300 лева, за защита пред СРС, по НАХД, понеже са на лице в кумулативна връзка всички елементи от фактическия състав на чл. 203, чл. 204 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Заплатеното възнаграждение за адвокатска защита представлява имуществена вреда за ищеца, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразния административен акт - НП № 17-4332-028192/19.01.2018 г., отменено от СРС, с влязло в законна сила на 19.08.2020 г. решение от 27.05.2020 г. Съдът приема също, че заплатеното адвокатско възнаграждение от 300 лева, за защита по делото на СРС изцяло е съобразено с разпоредбите на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакциите, преди да бъде постановено Решение № 5419/08.05.2020 г., в сила от 15.05.2020 г. Според разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в относимата за случая редакция, „за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв.“. Процесният случай попада в хипотезата на чл. 7, ал. 2, т. 1 – при интерес до 1 000 лева - триста лева. С отмененото НП е била наложена глоба от 150 лева, поради което заплатеното на адвоката възнаграждение от 300 лева не се явява прекомерно, вкл. и с оглед

действителната фактическа и правна сложност на казуса. Изложеното в мотивите на ТР № 1/15.03. 2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ВАС становище („възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“) следва да бъде разбирано и тълкувано в смисъл, че Съдът може да намалява размера на адвокатското възнаграждение тогава, когато е било определено значително над минималния размер, но в процесния случай това не е така. Предвид изложеното Съдът приема, че искът е основателен и доказан за размер на обезщетението от 300 лева. Върху тази сума ответникът дължи и лихви за забава, който, предвид заявената с исковата молба претенция следва да се начисляват от датата на исковата молба – 04.03.2020 г., но не от влизане в сила на съдебното решение, по смисъла на т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. Исковата молба е неоснователна в останалата част – относно претенцията за възстановяване на 2 (два) лева пощенска такса, за изпращане въззивната жалба до СРС и за 4, 50 лева – държавна такса за снабдяване със заверен препис на въззивното съдебно решение. Така сторените от ищеца разходи не са в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното НП № 17-4332-028192/19.01.2018 г., тъй като: ищецът (жалбоподател) сам е избрал да внесе въззивната жалба до СРС, посредством пощенски оператор, вместо директно в СРС; внесената държавна такса за препис от въззивното решение можеше да бъде претендирана като разноски в настоящото съдебно производство, но не представлява имуществена вреда, произтичаща от незаконосъобразното НП.

Така очертаният изход на спора определя като основателна (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) и претенцията на ищеца, за възстановяване на разноските за водене на делото пред АССГ, съразмерно на уважената част от иска: държавна такса 10 лева и адвокатско възнаграждение (договор на л. 11 от настоящото дело). Като неоснователно Съдът преценява изричното възражение, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК от страна на ответника, понеже приема, че размерът на платеното на адвоката възнаграждение от 350 лева, за правна защита и съдействие по адм. дело № 2167/2021 г., с цена на иска 306, 50 лева, не е прекомерно висок, предвид чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. Понеже размерът на дължимото на ответника юрисконсултско възнаграждение (чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ), съразмерно на отхвърлената част от иска е пренебрежимо малък и защото юрисконсултът не присъства в публичното съдебно заседание, Съдът приема да не присъжда такова възнаграждение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 172а, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, вр. чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да заплати на А. Е. А. - ЕГН: [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 300 лв. (триста лева), представляващо заплатено възнаграждение на адвокат И. Ц. М. за

защита по НАХД № 15224/2018 г., по описа на Софийски районен съд, срещу Наказателно постановление № 17-4332-028192/19.01.2018 г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 04.03.2021 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна исковата молба за размера над 300 лева, до претендирания размер от 306,50 лева.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МВР да възстанови на А. Е. А. - ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 352 лв. (триста и петдесет и два лева), съразмерно на уважената част от иска.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: